

Arrest

nr. 50 042 van 25 oktober 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 27 oktober 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 22 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U diende op 31 augustus 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd door de Dienst Vreemdelingenzaken opgeroepen om u aan te bieden op 9 september 2009 doch

gezien u geen gevolg gaf aan deze oproeping werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag (zie technische weigering Dienst Vreemdelingenzaken dd. 16 oktober 2009).

Op 27 oktober 2009 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Matabaan en te behoren tot de Reer Mulah-clan (< Darod).

U werd op 22 november 1983 geboren te Matabaan en woonde er steeds. In 1994 werd uw moeder, Caasha Abdi Dhabar, gedood door Al-Shabaab. U werd verkracht en raakte zwanger. Op 13 januari 1998 werd uw dochter Hana geboren te Matabaan. Op 4 september 1998 vroeg uw zus Muna Kulmiye Sugue (O.V. nr. 4.758.893 – C.G. nr. 98/17846) asiel aan in België. In 2000 ontmoette u een Ethiopiër van Eritrese origine, Eros Tedros. Eros Tedros was als Ethiopisch soldaat gestationeerd in de kazerne van Matabaan. In 2003 huwde u met de christelijke Eros Tedros. Buurtbewoners van u onbekende clans bekogelden u hierop met stenen. Op 15 februari 2004 huwde u buiten het medeweten van uw familieleden in het geheim met Abdi Abdillahi (< Darod). Eros Tedros overleed in 2005. Op 22 november 2005 werd uw zoon Rayan geboren te Matabaan. In 2007 kreeg u problemen met Al-Shabaab omwille van het feit dat u in het verleden gehuwd geweest was met een christelijke man. Tevens kreeg u het aan de stok met Al-Shabaab omdat u weigerde een boerka te dragen. Op een onbekend tijdstip in 2008 verliet u Matabaan en reisde u per auto naar Addis Ababa (Ethiopië) alwaar u op een onbekend tijdstip arriveerde. In Addis Ababa nam u op een onbekend tijdstip een vlucht van een u onbekende maatschappij en reisde u naar een u onbekend Arabisch land. Vervolgens nam u een boot naar Italië. Vervolgens nam u een vlucht van een u onbekende maatschappij naar Frankrijk. Per auto arriveerde u in juni 2009 in België.

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 16 oktober 2009 een technische weigering werd genomen, hetgeen toch een ernstige aanwijzing is voor het gebrek aan belangstelling wat betreft de door u ingediende asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aflegde voor het Commissariaat-generaal dat u het **niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk afkomstig zou zijn uit Matabaan en de Somalische nationaliteit zou bezitten.**

Zo laat uw geografische en politieke kennis over Matabaan en Somalië in het algemeen te wensen over.

Zo verklaarde u geboren te zijn in het dorp Matabaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 3 juni 2010, p. 3) en uw ganse leven in het dorp Matabaan gewoond te hebben (p. 3). Het is dan ook merkwaardig dat u beweerde geen enkel dorp in de directe omgeving van Matabaan bij naam te kunnen noemen (p. 3). Voorts verklaarde u dat Matabaan niet ver van de Ethiopische grens gelegen is (p. 4) doch u voegde er aan toe geen enkel dorp te kunnen benoemen dat gelegen is tussen Matabaan en de Ethiopische grens (p. 4). Bovendien verklaarde u dat Matabaan niet ver van Beletweyne gelegen is (p. 3) doch u verklaarde geen enkel dorp te kunnen benoemen dat gelegen is tussen Matabaan en Beletweyne (p. 3) hoewel u beweerde Beletweyne bezocht te hebben (p. 3) en zelfs uw echtgenoot in 2005 achter gelaten te hebben in Beletweyne (p. 4). U verklaarde vervolgens slechts één dorp of stad in de nabijheid van Beletweyne te kunnen benoemen, meer bepaald het dorp Shabelle (p. 3). U slaagde er echter niet in namen van dorpen te benoemen tussen uw dorp Matabaan en Shabelle (p. 3). Vervolgens beweerde u volgende termen niet te kennen: Hadle (p. 10), Goofado (p. 10), El Avor (p. 11), Farmalagial (p. 11), Goragiahor (p. 11), Salaxdhabhaab (p. 11), Guri Ceel (p. 11), Ceel Gaal (p. 11), Garab Den (p. 11) of Garap Den (p. 14), Ghel Medoi (p. 11), Oohaale of Ohale (p. 13), El Ad (p. 13), Ceel Dhiinle (p. 13), Dabarweyne (p. 13), Libaax Guul (p. 14), Gabuun (p. 14), Toon Gabuun (p. 14), Il Guule (p. 14) en Gubadka Coomaadeed (p. 14) hoewel het hier allen dorpen betreft die zich in de onmiddellijke omgeving van Matabaan situeren (zie informatie in administratief dossier). Voorts verklaarde u dat Matabaan sinds ongeveer 2003 gecontroleerd wordt door Al-Shabaab (p. 10). U kon echter niet toelichten wie het dorp Matabaan controleerde vóór de komst van Al-Shabaab (p. 10) hetgeen toch merkwaardig is. Daarnaast beweerde u, naast Al-Shabaab, geen enkele andere militie of groepering te kunnen benoemen die in Somalië actief is sinds de burgeroorlog uitbrak in 1991 (p. 10). U kon tevens

geen enkele Somalische krigsheer bij naam noemen (p. 10). U verklaarde dat in 1991 een clanoorlog uitbrak in Somalië (p. 15-16) doch u voegde er aan toe niet te weten welke clans met elkaar vochten (p. 16).

Voorts blijkt uit uw gehoor dat uw algemene kennis van het Somalische clansysteem eveneens bijzonder beperkt is.

Zo beweerde u in 2004 gehuwd te zijn met Abdi Abdillahi (p. 3) en verklaarde u dat uw echtgenoot tot de clangroep Darod behoorde (p. 3-4). Het is dan ook bevreemdend dat u verklaarde de verdere subclans van uw echtgenoot niet te kennen (p. 4). Het is tevens merkwaardig dat u verklaarde tot de Reer Mulah-subclan van de clangroep Darod te behoren (p. 8) doch dat u uw verdere subclans verklaarde niet te kennen (p. 8). U kon evenmin clans benoemen die verwant zouden zijn met uw eigen Reer Mulah-clan (p. 9). Daarnaast is het bevreemdend dat u verklaarde dat uw moeder niet tot de clangroep Darod behoorde (p. 8) doch dat u verder niet kon toelichten tot welke clan of clangroep uw moeder dan wel behoorde (p. 8). Daarenboven verklaarde u Matabaan het thuisland is van de clangroep Darod (p. 9) doch kon u niet toelichten welke clans van Darod hoofdzakelijk in Matabaan resideren (p. 9). Het is tevens opmerkelijk dat u verklaarde naast uw eigen clan, Reer Mulah, geen enkele andere clan van Darod bij naam kon noemen (p. 9). Bovendien beweerde u dat in Matabaan naast clanleden van de clangroep Darod ook nog andere clans resideren (p. 9) doch u slaagde er niet in de andere clans die in Matabaan resideren bij naam te noemen (p. 9). Voorts beweerde u dat Beletweyne het thuisland is van de clangroep Hawiye (p. 9). Het is echter merkwaardig dat u niet kon toelichten welke clans van Hawiye hoofdzakelijk in Beletweyne resideren (p. 9). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Beletweyne geenszins het thuisland is van Hawiye-clans (zie informatie in administratief dossier) zoals u verkeerdelijk beweerde. U beweerde voorts geen enkele clan van de clangroep Hawiye bij naam te kunnen noemen (p. 9). Voorts verklaarde u nog nooit gehoord te hebben van 'Jareer' (p. 10) en verklaarde u niet te weten waar de clanleden van Hawadle wonen in Somalië (p. 10) hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat zowel de Jareer- als Hawadle-clans hun thuisland hebben in uw regio, meer bepaald Beletweyne en Matabaan (zie informatie in administratief dossier). U beweerde vervolgens geen clans te kunnen benoemen die verwant zijn met Hawadle (p. 10) en u verklaarde verkeerdelijk dat Hawadle behoort tot de clangroep Hawiye (p. 10). Naast de eerder door u genoemde clans, Darod, Reer Mulah en Hawiye kon u geen enkele andere clan in Somalië spontaan benoemen (p. 9) hetgeen hoogst merkwaardig is. Gezien het belang van het clansysteem in de opbouw van de Somalische identiteit en gezien afstamming beschouwd wordt als het fundament van de Somalische samenleving (zie informatie in administratief dossier) is het merkwaardig dat uw kennis over de lokale clans en de clans van u en uw familieleden uitermate beperkt is.

Gezien uw ontoereikende kennis heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u voorgelegde Somalische identiteitskaart op naam van Shukri Kulmiye Suge kan enerzijds gesteld worden dat het merkwaardig is dat deze identiteitskaart uitgegeven werd op 17 juni 1999 hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat er na 1991 nog officiële documenten werden uitgereikt in Somalië (zie informatie in administratief dossier). Anderzijds is het bevreemdend dat de door u voorgelegde identiteitskaart uitgereikt werd te Mogadishu hoewel u beweerde geboren te zijn in Beletweyne (p. 2) of Matabaan (p. 3) en steeds in Matabaan gewoond te hebben (p. 3). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat – evenwel vóór 1991 (u werd geboren in 1983) – identiteitskaarten werden uitgereikt in alle steden in Somalië (zie informatie in administratief dossier).

hetgeen vraagtekens plaatst bij de door u voorgelegde identiteitskaart die in Mogadishu werd uitgereikt en niet in uw beweerde woonplaats Matabaan of Beletweyne.

Uw reisweg kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Tot slot kan worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw zus Muna Kulmiye Sugue (O.V. nr. 4.758.893 – C.G. nr. 98/17846) een “weigering tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling” genomen werd in het kader van haar asielaanvraag gezien het Commissariaat-generaal ook het door haar beweerde clanbehoren en de door haar beweerde afkomst uit Matabaan betwijfelde (zie beslissing Commissariaat-generaal dd. 4 augustus 2000). De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen oordeelde in haar arrest dd. 7 maart 2003 tevens dat uw zus Muna Kulmiye Sugue (O.V. nr. 4.758.893 – C.G. nr. 98/17846) het niet aannemelijk kon maken werkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken (arrestnummer 116756).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een “EERSTE MIDDEL” beroept verzoekster zich op de “Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, mn. de motiveringsplicht” ; “Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en “Schending van art. 62 Vreemdelingenwet”.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Als “TWEDE MIDDEL” roept verzoekster een “Schending van de Conventie van Genève” in.

3.2. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeksters beweerde Somalische afkomst niet kan overtuigen, en derhalve evenmin de ingeroepen asielmotieven. Verzoekster is onbekend met het beweerde land van herkomst, in het bijzonder wat betreft haar “geografische en politieke kennis over Matabaan en Somalië in het algemeen” en haar “algemene kennis van het Somalische clansysteem”. Daarbij werd vastgesteld dat de neergelegde Somalische identiteitskaart geen bewijswaarde heeft.

3.2.1. Verzoekster argumenteert inzake de identiteitskaart “Dat het gaat over een document dat zij in 1999 afgeleverd heeft gekregen via derden, die dat voor haar hebben geregeld in Mogadishu; Dat het CGVS meent dat zulks betwifelbaar is, vermits er na 1991 waarschijnlijk geen documenten meer werden uitgereikt in Somalië; Dat het CGVS hier opvallend genoeg toch wel spreekt in termen van

'waarschijnlijkheid', en aldus niet met zekerheid verzoeksters verklaringen van de kaart van vegen; Dat het voordeel van de twijfel hier ten volle speelt".

3.3. Verzoekster gaat eraan voorbij dat van algemene bekendheid is dat sinds 1991 in Somalië geen identiteitsdocumenten meer kunnen worden uitgereikt, wat wordt bevestigd in de informatie toegevoegd aan het dossier. Het land bezit immers geen administratieve structuren meer nu het na 1991 in totale chaos verviel en de oorlog naast alle gebouwen ook de staatsinstellingen heeft vernield. Verzoekster toont ook niet aan waar in Mogadishu al een dienst zou bestaan waar identiteitskaarten worden uitgereikt, welke ambtenaren deze bemannen en onder wiens autoriteit ze zouden werken. De identiteitskaart is dan ook duidelijk een vals stuk gefabriceerd voor onderhavige procedure. Verzoekster voert geen informatie aan waaruit kan blijken dat voorgaande vaststellingen niet correct zouden zijn en staat evenmin haar blote bewering *"dat na de oorlog verzoekster dit document enkel in Mogadishu kon laten afleveren"*. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat verzoeksters Somalische identiteitskaart een recente foto draagt waarop ze als volwassen vrouw staat en niet als adolescente en bovendien werd het uitgegeven in 1999 te Mogadishu terwijl verzoekster beweert afkomstig te zijn uit Matabaan. De identiteitskaart is hoe dan ook strijdig met haar verklaringen en de gegevens incoherent zodat hieruit al kan worden afgeleid dat het manifest frauduleus is. Verder kan erop gewezen worden dat verzoekster eerder gehuwd was met een Ethiopische soldaat en ze ook dit huwelijk en deze scheiding niet heeft gedocumenteerd. Daarbij verklaart verzoekster ter terechtzitting dat ze haar eerste echtgenoot in het geheim huwde terwijl ze tijdens het CGVS-verhoor beweerde haar tweede echtgenoot in het geheim gehuwd te hebben. Hoe dan ook verzoekster zou haar tweede echtgenoot officieel gehuwd hebben terwijl ze nog gehuwd was met de Ethiopische militair. Verzoeksters verklaringen zijn ongerijmd en ondergraven fundamenteel haar geloofwaardigheid.

3.3.1. Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat om enige bewijswaarde te hebben, neergelegde documenten ondersteund moeten worden met geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Dit is in casu echter geenszins het geval nu haar kennis van Somalië geheel ontoereikend is. Zowel verzoeksters geopolitieke kennis als haar kennis van het Somalisch clansysteem is geheel onvoldoende om geloof te kunnen hechten aan haar beweerde Somalische identiteit.

3.4. Met betrekking tot haar *"slechte geografische kennis over Matabaan en Somalië in het algemeen"* argumenteert verzoekster *"Dat dit allemaal juist is, doch dat zulks niet wil zeggen dat verzoekster een geveinsde afkomst heeft geclaimd; Dat nuancering van deze vaststellingen op zijn plaats is; Dat verzoekster eerst en vooral wil onderlijnen dat zij een bijzonder beperkte scholing heeft gehad, en ongeletterd is; Dat zij haar hele leven lang in Matabaan is gebleven, op één trip naar Beletweyne na; Dat zij nooit in haar hoofd heeft geprent welke dorpen er nog lagen; zij kwam daar gewoonweg nooit en zij heeft ook nooit maar enige kaart van het gebied onder ogen gehad; Dat het dan ook niet te verwonderen valt dat verzoekster nagenoeg niets kon noemen hiervan; zulks gaat ter plaatse op voor een substantieel aandeel van de bevolking"*.

3.4.1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat ze onbekend is met elementaire gegevens uit haar dagelijkse leven en haar eigen leefomgeving. Waar verzoekster aanvoert in het verzoekschrift dat zij geen scholing genoot, blijkt echter uit het gehoorverslag dat verzoekster koranschool volgde, alsook een opleiding tot kok genoot (gehoorverslag CGVS, 3.06.2010, p.7-8). Dat verzoekster al dan niet naar school ging, is irrelevant nu de Somalische maatschappij in essentie een orale maatschappij is en maatschappelijke gegevens dan ook mondeling worden doorgegeven. Voor zover verzoekster haar hele leven tot haar vlucht in Matabaan woonde, dient zij minstens kennis te hebben van de dagelijkse realiteit in Somalië. Het is dan ook niet ernstig dat zij geen omliggende dorpen, zelfs geen gezaghebbende milities en krijgsheren kon noemen, noch herkende toen deze haar werden voorgelegd.

3.4.2. Waar verzoekster *"thans signaleert dat heel veel namen die haar werden voorgelezen vreemd en nietszeggend klonken, allicht ook omdat zij niet steeds correct werden uitgesproken door de Belgische interviewer; soms keek ook de tolk niet-begrijpend en vreemd op; Dat taal in dit soort zaken, en met name een correcte uitspraak, cruciaal kan zijn; Dat men derhalve toch enig voorbehoud dient te koppelen aan deze conclusies"* blijkt uit het gehoorverslag dat de tolk gevraagd werd lijsten met termen voor te lezen en verzoekster gevraagd werd *"Zeg me of ze u iets zeggen"* (gehoorverslag CGVS, 3.06.2010, p.10 en 13). Aangezien de termen haar derhalve rechtstreeks werden voorgelegd door de Somalische tolk kan verzoekster bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij haar onbekendheid met deze

termen meent te kunnen verklaren door de nefaste uitspraak van deze termen door de dossierbehandelaar van het CGVS.

3.5. De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden herkomst wordt verder onderuitgehaald door haar onbekendheid met het Somalisch clansysteem. Verzoekster voert in dit verband aan dat zij *“in deze mutatis mutandis dezelfde argumenten opwerpt: zij bezit zo goed als geen kennis over de clanstructuren, waarin zij als vrouw sowieso weinig interesse heeft en waarin zij ook altijd dom is gehouden; Dat, indien zij de regio om haar heen zeer slecht kent, zij natuurlijk ook niet kan zeggen welke clans er huizen en welke banden die hebben met andere clans; Dat zulks gewoonweg te hoog gegrepen is voor verzoekster; Dat men hierin een redelijke afweging moet maken;”*

3.5.1. Verzoekster gaat er wederom aan voorbij dat haar onwetendheid elementaire gegevens betreft en het helemaal geen scholing behoeft om hiervan kennis te hebben. Dat zij als vrouw hierin geen interesse had en *“altijd dom is gehouden”* kan de vaststellingen van de bestreden beslissing evenmin weerleggen en kan slechts haar beweerde afkomst uit Somalië verder ondergraven nu ze dient te weten dat de gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. De clan is zowel een sociaal bindmiddel als een element van maatschappelijke afstoting, de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd en worden doorheen het leven verder geïllustreerd (antwoorddocument Cedoca SOM2004-004w). Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster verklaarde *“ik ken enkel mijn eigen subclan (...) kent u in het algemeen namen van andere clans in Somalië? Nee”* (gehoorverslag CGVS, 3.06.2010, p.9). Verzoekster biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor haar onwetendheid, haar voorgehouden Somalische identiteit komt ook om deze reden klaarblijkelijk frauduleus voor.

3.6. Verzoekster voert aan *“dat het CGVS in zijn beslissing totaal geen beoordeling geeft van de gebeurtenissen die verzoekster heeft verhaald; Dat daarvoor kennelijk geen oog meer moet zijn, wanneer men denkt dat (via kennisvragen) betrokkene wellicht niet uit dat land afkomstig is; Dat deze werkwijze niet verantwoord is: men dient alle aspecten van het dossier naast elkaar te beoordelen, en niet in cascade, zoals hier gebeurt; Dat een motivering die derhalve alleen maar indirect is, niet voldoet”*.

3.6.1. Aangezien verzoeksters beweerde Somalische identiteit de kern uitmaakt van haar asielaanvraag, doch geenszins kan overtuigen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan haar hierop gebaseerde asielmotieven en problemen met de Al-Shabaab. Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeksters verklaringen ook op punten niet vermeld in de bestreden beslissing evenmin kunnen overtuigen. Verzoekster is incoherent over basale, familiale gegevens. Daar waar verzoekster aanvankelijk verklaarde dat haar kinderen thans worden opgevoed door haar ouders, beweerde ze daarop dat haar moeder *“stierf in 1994”*. Tevens is het merkwaardig dat verzoekster huwde in 2003, haar echtgenoot intussen overleden is en zij dit overlijden niet kan situeren in haar leven *“Wanneer stierf hij ongeveer?” “Ik herinner het me niet”* (gehoorverslag 3.06.2010, p.5). Verzoeksters voorgehouden reisweg kan evenmin overtuigen gezien ze op dit vlak uiterst vaag bleef. Verzoekster weet niet wanneer ze Matabaan verliet, noch wanneer ze in Ethiopië arriveerde, noch via welke landen ze naar België reisde, noch met welke vliegtuigmaatschappijen ze vloog (gehoorverslag CGVS, 3.06.2010, p.14), en evenmin hoeveel haar grootmoeder die haar reis georganiseerd zou hebben, hiervoor betaalde (verslag DVZ). Verzoeksters verklaringen kunnen over de hele lijn niet overtuigen. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster roept als *“DERDE MIDDEL”* een *“Schending van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet”* in. Verzoekster *“verwijst thans voor zoveel als nodig expliciet naar dit feitenrelaas + middelen”* die zij aanvoerde inzake de vluchtelingenstatus.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoonde noch aannemelijk maakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat haar beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK